

DĖL TĘSTINĖS PRIEGAIIDĖS SPŪDŽIO VIETOS DVIGARSIUOSE (KURIOSE-NE-KURIOSE ŽEMAIČIŲ ŠNEKTOSE)

Tęstinės priegaidės spūdis dvibalsiuose ir mišriuosiuose dvigarsiuose daugelyje žemaičių tarmių sukoncentruotas pirmajame sande. Šitaip yra bemaž visose šiaurės žemaičių (dounininkų) šnektose, jų kaimynuose pietų žemaičiuose apie Kvėdarną, Laūkuvą¹ ir kitur.

Tiriant varniškių (šiaurės rytų dūnininkų) šnektas apie Pāvandenę (Telšių ir Kežmės r.), Vieksnaliūs (Telšių r.), Upyną (Telšių r.), Vidsodi (Kežmės r.), pastebėta, kad vienais atvejais mišriųjų dvigarsių tęstinės priegaidės spūdis čia koncentruojamas ant pirmojo sando, o kitais – išsidėsto per abu sandus ar net kliūva tik antrajam. Apie tokį tęstinės priegaidės spūdžio „pastovios“ vietas nebuviama iki šiol niekur dar nebuvo užsiminta, todėl apie šį reiškinį verta kiek plačiau pakalbėti.

Tose šnektose dabar tęstinės priegaidės spūdis koncentruojamas ant pirmojo sando tik mišriuosiuose dvigarsiuose *a, e, i, u²+m, n, r* (tada ryškiai pailginamas pirmasis dvigarsio sandas), o visais kitais atvejais arba išsidėsto per abu sandus (Pāvandenė, Vieksnalių), arba koncentruojamas antrajame (Upyna, Vidsodis).

I. Tęstinės priegaidės spūdis pirmajame minėtuju mišriųjų dvigarsių sande būna:

1. Kai dvigarsis kirčiuojamas pagrindiniu senoviniu kirčiu. Pvz.: *sō·mde*, *spō·ngū·lēs*, *nu·vā·rges*, *kē·mš*, *vē·rpsma*, *žī·nksnē·*, *kē·rta*, *pakū·mpēs*, *tō·rc* (Pāvandenė); *krō·mta*, *kā·rk*, *mē·nks*, *kī·mb*, *dū·ndž* „dūžta“, *kō·rkō·ls* (Vieksnalių); *žū·mbrēs* „arklas“, *kū·ndēs* „ikandimas“, *mā·rtes*, *vē·ršēs*, *i·mk*, *tī·ntalu* „tabaluoja“, *šū·ncē*, *kō·rc* „kurčias“ (Vidsodis); *dā·ržas*, *bē·rtōves*, vns. gal. *pī·ršlē*, dgs. vard. *skū·ndas* „skundai“, *žebī·nčos*, *plō·rptē* (Upyna).

2. Kai dvigarsis kirčiuojamas pagrindiniu atitrauktiniu kirčiu (antrinė tęstinė priegaidė). Pvz.: *sō* *žō·mbō* „su arklu“, *vā·rtōs*, *mē·rgās*, *kē·mšō*, *lē·ngvōs*, „lengvas“, *žī·nksnōs*, *krī·mtō* „krentu“, *pū·ntē* (Pāvandenė); *kā·rštā*, *dē·rlōs* „derlingas; riebus“, *trē·nkō*, *šū·ntō*, *plū·rpē* (Vieksnalių); *rō·nkā*, *žō·ncēs*, *švē·ntā*, *mē·rgā*, dgs. vard. *dē·rptē*, *lō·rškō* „plepu“ (Upyna); *lō·mstōs*, vns. viet. *vā·rgē*,

¹ VI. Grinaveckis, — Vilniaus Valstybinio pedagoginio instituto darbai, XI (1960), 58—59.

² Jie pagal šnektos dësnius gali būti išverčiami įvairiais kitais garsais.

skē·nctò, drē·ncò „dr̄stu“, i·ndzgò „niūniuoju“, vns. īn. kē·rē·cò, sū·nkè, plō·rpò (Vidsodis).

3. Kai dvigarsis kirčiuojamas šalutiniu galiniu kirčiu (antrinė tēstinė priegaidė). Pvz.: apkā·rs, pāskē·nct, nū·vē·rs, nālī·nck, nālō·ršk „neplepēk“ (Pāvandenē); pātā·rs, pāmē·nck „pamaišyk“, sōgrī·nčt, nēkō·rk „prk. nebambēk“ (Viekšnāliai); dābā·r, āpmē·rks, āpnī·nk, ācū·nc „atsiūs“ (Upýna); pāvā·rks, sōmē·rk, pāī·ms, sōtī·nk, nēšlō·rpk (Vidsodis).

4. Kai mišrusis dvigarsis kirčiuojamas šalutiniu atitrauktiniu kirčiu (antrinė tēstinė priegaidė). Pvz.: sōmdenī·nkòs, dgs. vard. sōtā·rtè, pāsē·rtè, esam. 1. vien. 2 asm. nū·skē·nctè, āpsēri·nkè, sōšū·ntè (Pāvandenē); dgs. vard. pāvē·rstè, sōse-kī·mbò, nēkō·rtà „nekurčia“ (Viekšnāliai); sōvā·rgò, sōšnē·nkò, dgs. vard. pādē·rptè, dgs. vard. āpskū·nctè (Upýna); šākā·rñòs „šakotus medžius“, sōtī·nkò, so dārbē-nī·nkò, vns. vard. pāsū·nctà (Vidsodis).

Atitraukus kirti iš ilgos galūnės į skiemeni su tais mišriaisiais dvigarsiais, vidurinės priegaidės spūdis taip pat koncentruojamas ant tų dvigarsių pirmojo sando. Pvz.: pōmplī·s „pilvūzas“, kārtielū·n „pelynu“, kērčū·n, skērsā·, tī·ngenē·, ū·ntenē· (Pāvandenē); žōndā·, vårgā·, ži·nksnelò, skū·ndiejē³ (Viekšnāliai); önt-ruō, bērtoviē, švēntā·s, pērmaū. (Upýna); žōncenā·, kōndu·lū·n „branduolių“, kār-tuōms „sluoksniais“, lēngvā·, sprindēnī·nkòs, sūnkē·s (Vidsodis).

II. Tēstinės priegaidės spūdī ant abiejų arba antrojo sando turi visi dvibalsiai ir mišrieji dvigarsiai *a, e, i, u+l*. Aprašomosiose šnektose tokia tēstinė priegaidė būna:

1. Kai dvibalsis ar mišrusis dvigarsis kirčiuojamas pagrindiniu senoviniu kirčiu. Pvz.: a) vns. gal. bāīsē, šāūktę, krēik, zōikē·, dgs. vard. kēlñes (Pāvandenē); vāikęs „bernas“, dāūž, vēikę, kōišo „uodū“, šāltē·, gōlkē·s⁴ (Viekšnāliai); b) daū-gen „didina“, kaū·sēs „kiaušinis“, sošetai·sē, sei·łos (Upýna); kaū·li·tę, kai·te-na, poi·kē·, i·kał·bēna, šeł·pte, ęol·p (Vidsodis). Pastarosiose šnektose aiškiai girdėti pailgintas antrasis dvibalsio ar mišriojo dvigarsio sandas, nors Upýnos apylinkės Gintēnių kaime kartais to pailginimo nejusti – priegaidės spūdis dalijamas per abu sandus. Pvz.: sošāūsēs „susiausis, susisiaus“, bēibeļe „Viekšnālių miestelio pravardžiavimas“.

2. Kai dvibalsis ar mišrusis dvigarsis kirčiuojamas pagrindiniu atitrauktiniu kirčiu (antrinė tēstinė priegaidė). Pvz.: a) dāiłos, kāūlęs, krāūjò, esam. 1. vns. 2 asm. pēikę, pōikòs, pōłkòs (Pāvandenē); vāikòs, krēikę, zōikò, šełpę, so sēlkę (Viekš-

³ Apie prieškirtinių mišriųjų dvigarsių *im, in, um, un* pirmujų sandų ilginimą vakarinėse pieštų žemaičių (dūnininkų) šnektose žr. Vl. Grinaveckis, op. cit., 79.

⁴ „Lietuvių kalbos tarmių chrestomatijos“ (Vilnius, 1970) pavyzdžiu šitaip žymima tvirtagali priegaidė, kurios spūdis išsidėsto per abu dvigarsio sandus.

nāliai); b) *baī.sōs*, *sveī.kstō*, *šaū.kō*, *vel.kō* (Upýna); dgs. gal. *maī.nōs*, *kaū.kō*, *aī.nō*, *meī.sā* „mēsa“, *mōī.lō*, *štał.pnōs* „talpus“ (Vidsodis).

3. Kai dvibalsis ar mišrusis dvigarsis kirčiuojamas šalutiniu galiniu kirčiu (antrinė tēstinė priegaidė). Pvz.: a) *nū ūāūs*, *nērēik*, *vaikōū* „vaikeli“, *nū vēlks* (Pāvandenē); *pāšāūks*, *pri.grēips* „prigriebs“, *nū vāīs*, *sōšēlps* (Viekšnāliai); b) *pāskleī.s*, *pāraū.ks* „pasiūs“, *pri.žvel.ks* „pažiūrēs, pasaugos“ (Upýna); *nēkaū.k*, *prireī.ks* (Vidsodis).

Pagrindinio atitrauktinio kirčio vidurinės priegaidės spūdis tais atvejais irgi yra arba pasidalijęs tarp abiejų sandų (Pāvandenē, Viekšnāliai), arba susikoncentravęs ant antrojo (Upýna, Vidsodis). Pvz.: a) *baīšū.n*, *tāukā.s*, *mō'ilā.*, dgs. kilm. *kālbū.n* (Pāvandenē); *šāudā.*, *pēlōkōs*, *kēlmā.* (Viekšnāliai); b) *vaikā.*, *daūgāū..*, *meīsuōs* „mēsos“, *veīnē.* (Upýna); *žaibā.*, *jaūkorā.* „malkos jaujai kūrenti“, *keīstā.*, *kōlnekēs* (Vidsodis).

Kyla klausimas, kas čia per reiškinys. Pirmiausia galima pamanyti, kad čia paprastas svyravimas dėl kaimyninių šnektų įtakos. Mat, gretimos rytinės Šáukėnų, Kuršenų⁵ šnektos dvibalsių ir mišriųjų dvigarsių tvirtagalės priegaidės tarimu nesiskiria nuo literatūrinės kalbos ir daugelio aukštaičių tarmių, o vakariniai ir šiauriniai kaimynai tēstinės priegaidės spūdži visais atvejais koncentruoja ant pirmojo dvibalsio ar dvigarsio sando (Luōkė, Žarēnai, Viešvēnai, Raudēnai). Ta nuomonė kažin ar būtų pagrista: jei tai būtų tik paprastas svyravimas, nenuoseklumas, paralelios formos, tai dvejopas tvirtagalės priegaidės formas vienodai turėtų visi dvibalsiai ir mišrieji dvigarsiai – būtų įmanomi pasakymai *vā.ikēs*, *krē.iks*, *žemā.ītēs* ar *dāržas*, *dařžas*, *pēřks* ir pan. Dabar tokį paralelių formų negirdėti vartojant – aprašomųjų šnektų sistema yra gana griežta: tēstinės priegaidės spūdis mišriuojuose dvigarsiouose *a*, *e*, *i*, *u+m*, *n*, *r* koncentruojamas ant pirmojo sando, o visais kitais atvejais ant antrojo (Upýna, Vidsodis) ar išdēstomas per abu (Pāvandenē, Viekšnāliai). Pastebimas tik toks ryšys su minētomis gretimomis šnektomis: arčiau Kuršenų ir Šáukėnų esančių šnektų tēstinės priegaidės spūdis dvibalsiuose ir mišriuojuose dvigarsiouose *a*, *e*, *i*, *u+l* koncentruojamas ant antrojo sando, o arčiau Luōkės, Vařnių, Karklėnų, Váiguvos (šios pastarosios visais atvejais tēstinę priegaidę taria per abu sandus) – išdēstomas per abu.

Tam tikrų tēstinės priegaidės spūdžio vienos svyravimų pastebėta ir kitur Žemaičiuose. Kaip Pāvandenėje, Viekšnāliuose tariama apie Vainūtą (Šilutės r.). Pvz.: a) *sklā.nctēs*, *tā.nca*, *mē.nca* „mēsa“, *kā.rklā.*, *ě.mtē*, *kō.rc* „kurčias“, *sō.nctē*; b) *vā.kē.* „bernai“, *dāūg*, *vēiktē*, *šāltē*, *kēlnes*. Panašiai taria ir Papilės apylinkių (Akménės r.) kai kurių kaimų žmonės, tik jie dvibalsiuose ir mišriuojuose dvigarsiouose tēstinės priegaidės spūdži sukcentruoja ant antrojo sando. Pvz.:

⁵ K. Būga, RR III, Vilnius, 1961, 29; Vyt. Vitkauskas, – LKK III (1960) 72.

a) *dā·ržas*, *vā·rks*, *lō·nks* „lankas“, *kū·mps*, *płō·rp*; b) *daī.lē·*, *kaū.k*, *reī.k*, *mōī.ls*, *veī.kęs* (Dusū ir Traidžiū km.). V. Grinaveckio žiniomis, taip tariama ir netoli Papilės esančiame Jonaičių kaime.

Giřdiškės (Šilälės r.) apylinkių senieji tarmės atstovai, visais atvejais tardami tēstinę priegaidę per abu dvibalsių ir mišriųjų dvigarsių sandus, išimtį daro mišriesiems dvigarsiams, sudarytiems su priebalsiu *r*, kur tēstinės priegaidės spūdis koncentruojamas ant pirmojo sando. Pvz.: a) *tā̄isuos*, *skā̄ude·*, *zō̄ikęs* || *zū̄ikis*, *ā̄lksnis*; b) *dabā̄r*, *vā̄rga*, *nē̄ršę*, *pē̄rk*, *gē̄rdę̄škę* || *gī̄rdiški*, *płō̄rpals* || *płū̄rpals* (pavyzdžiai užrašyti Liñgių ir Póžerės kaimuose).

Įdomūs ir Pajúrio (Šilälės r.) šnektos faktai. Čia tēstinės priegaidės spūdis dvigarsiuose visada koncentruojamas ant pirmojo sando, tačiau išsiskiria vienas dalykas: dvibalsių ir mišriųjų dvigarsių *a*, *e*, *i*, *u+l* pirmasis sandas nepailgėja, o mišrieji dvigarsiai, sudaryti su priebalsiais *m*, *n*, *r*, tariami su pailgintu pirmuoju sandu. Pvz.: a) *vā̄ikęs*, *śāut*, *pē̄lę̄s*, *mō̄ils*, *sē̄lks* „šilkas“; b) vns. naud. *žō̄ncī·*, *dā̄r·ža*: *kā̄ules soselī·nc i· dā̄rža*, *palę̄ksī·t be daržū·*, *bē̄nksø*, *pasevē̄rsø*, *lī̄nkst*, *skī̄ntelē·* „suplyšę drabužiai“, vns. gal. *mē̄ntę*, *tō̄rc*.

Šiek tiek panašus reiškinys žinomas latvių tarmėse. J. Endzelynas apie tai rašo: „Visās tāmnieku izloksnēs un Rucavā, Pērkonē, Aizvīkos... u. c. Kursā... *a* un *e* – ar jebkuEMU intonāciju – ir gaři, ja tiem seko no baltu pirmvalodas pārjemti *r* un kāda līdzskaņa savienojumi ..., piem. *dā̄rbs*, *vē̄rgs* rakstu val. *daī̄rbs*, *vē̄rgs vietā*⁶. „Tāmnieku izloksnēs..., arī Rucavā, Aizvīkos, Embūtē, Vībiņos, Bātā, Vaiņodē, Nigrandā u. c. dienvidu Kursā... arī *i* un *u...* – neatkārīgi no intonācijas – ir pagarināti, ja seko veci *r* savienojumi ar kādu citu līdzskani, piem., *stīrna*, *dūrt*, *zīrgs*⁷. Apie toki balsio ilginimā latvių kalbos tarmėse kalba ir kiti latvių kalbininkai⁸.

Ar šie latvių ir lietuvių tarmių reiškiniai turi ką nors bendra? Atsakydami į ši klausimą teigiamai, turētume čia aprašomą žemaičių šnekto ypatybę laikyti esant paveldētā iš kuršių. Tai sunkiai įrodomas dalykas.

Faktai, palaikantys ši spējimą, tokie:

1. Pāvandenēs, Vidsodžio, Vieksnalių, Upýnos (kaip ir Papilės, Giřdiškės, Pajúrio, Vainūto) apylinkės yra netoli buv. Keklio srities (ar net jos pakraštyje)⁹. Taigi kuršiai šioms apylinkėms galējo būti nesvetimi.

⁶ J. Endzelins, Latviešu valodas gramatika, Rīgā, 1951, 147–148.

⁷ J. Endzelins, op. cit., 149.

⁸ V. Dambe, – LKK VI (1963) 248; M. Rudzīte, Latviešu dialektoloģija, Rīgā, 1964, 79–80, 152.

⁹ Plg. A. Salio sudarytą žemėlapį veikale „Die žemaitischen Mundarten“, Teil I. – Tauta ir žodis, VI, Kaunas, 1930.

2. Minimose vietovėse yra vietovardžių su šaknimi *kurš-*: *Kuršai* (netoli Pāvandenēs), Kūshraīte (Krāžiai)¹⁰ ir kt.

3. Tose vietose ar visai kaimynystėje vartojama tam tikrų žodžių, laikytinų kuršiškais, pvz.: *plūncinti* „pešioti“ (Ūžventis, Kuršenai, Pāvandenē), *bruñcinti* „bildant tempti, trinti“ (Pāvandenē), *zuřdoti* „žudyti“ (Vidsodis, Upýna, Vieksnāliai)¹¹, *dīcinas* „toks didelis peilis“ (Karklēnai), *drúktas* „drūtas, storas“¹² (Pāvandēne, Vieksnāliai, Vidsodis, Upýna) ir kt.

4. Kuršiškos priesagos *-ālis*, *-āle*¹³ paplitimas tų vietų toponimikoje¹⁴ ir žodžių daryboje.

Faktai, prieštaraujantys tam spėjimui:

1. Latvių tarmėse žinomas tik dvigarsių *ar*, *er*, *ir*, *ur* pirmojo sando ilginimas, o minimose žemaičių šnektose tēstinės priegaidės spūdis tenka pirmajam sandui ir tuose dvigarsiuose, kurie sudaryti su priebalsiais *m*, *n* (išimtis čia tik Giřdiškės šnekta). Tai jau rodo, kad čia gali būti savaimingas tų šnekų reiškinys, tuo labiau, kad visos varniškių šnekto, pradedant Pāvandene ir Vieksnāliais, dvigarsių *i*, *u+n* pirmuosius sandus ilgina net tada, kai jie sudaro prieškirtinius skiemenis. Vadinas, šios šnekto tam tikrais atvejais galėjo turėti impulsą pačios iš save ilginti dvigarsių pirmuosius sandus, todėl dvigarsių *a*, *e*, *i*, *u+m*, *n*, *r* pirmųjų sandų ilginimas, matyt, buvo apibendrintas.

2. Kuršių gyventų plotų revizija rodo šią gentį gyvenus toliau į šiaurę ir vakarus, negu iki šiol manyta¹⁵, nors kolonistų kuršių galėta atklysti, tuo labiau, kad žinoma kuršių buvus gerus keliautojus ir pamažu kolonizavus lybių kraštą. Reikia priminti, kad nuo Minijos aukštupio, kur spėjama buvus kuršių gyvenviečių ribą, iki čia nagrinėjamų žemaičių šnekų nelabai toli. Be to, dar nėra tvirti ir archeologų teiginiai, nes tebéra neištirti buv. Karšuvos sritys kapinynai¹⁶.

3. Vietovardžius su šaknimis *kurš-* ne visada galima sieti su etnonimu *kuřšai*, nes jų yra tokiose vietose, kur apie kuršių buvimą kažin ar gali būti kalbos (net Valkinių ir Ukmergės apylinkėse)¹⁷.

¹⁰ A. Salys, op. cit., 195.

¹¹ K. Būga, RR III, Vilnius, 1961, 246; V. Mažiulis, — Mokslas ir gyvenimas, 1963 Nr. 3, 23.

¹² K. Būga, op. cit., 206.

¹³ K. Būga, op. cit., 244.

¹⁴ Plg. A. Vanago knygoje „Lietuvos TSR hidronimų daryba“ (Vilnius, 1970) įdėtą žemėlapį Nr. 4.

¹⁵ A. Tautavičius, — Mokslas ir gyvenimas, 1968, Nr. 8, 15–16 (žr. ten išspausdintą senovės baltų genčių gyventų plotų žemėlapį).

¹⁶ A. Tautavičius, op. cit., 16.

¹⁷ Lietuvos TSR administracinis teritorinis suskirstymas, Vilnius, 1959, 775.

4. Ši reiškinij pažistančios tarmės nesusisiekia su latvių tarmėmis, ilginančiomis dvigarsių *a*, *e*, *i*, *u+r* pirmuosius sandus. Be to, šių ypatybių nepastebėta ten, kur kuršių tikrai buvo gyventa.

Visa tai verčia manyti, kad čia tikriausiai yra savaimingas žemaičių šnektų faktas, tačiau kategoriskai neatmetant minties, kad čia kuršiai visai niekuo dėti. Tikriau spręsti bus galima tada, kai bus detaliau nustatyti kuršių gyventi plotai, aprašytas tikslus šio reiškinio paplitimas žemaičių šnektose, kai ten bus rasta daugiau kalbinių reiškinių, priskirtinų kuršiams.